

PŘESNÝ ČAS

Ludvík FILIP

Knihu věnuji všem stálým čtenářům detektivek, ale také těm, co si rádi přečtou něco nového z české kotliny, byť je tento žánr příliš nepřitahuje. A také mé poděkování bližšímu i vzdálenějšímu okolí za inspiraci.

Jako autor tohoto díla prohlašuji, že dílo je pouze literární fikcí a není skutečným popisem dějů, vztahů, věcí ani míst. Celý příběh je smyšlený a vystupující osoby nemají v reálném světě své protějšky. Jsou však inspirovány postřehy autora z každodenního setkávání se skutečnými lidmi, ve skutečném světě.

Celý detektivní příběh vychází jen z myšlenek autora a je tedy smyšlený od začátku až do konce.

Prohlašuji, že nenesu odpovědnost za slova, jež osoby v románu říkají a myšlenky které prezentují. Nejsou to má slova, ale pouze slova vyřčená postavami románu, která jsem přenesl do literárního světa.

Co se běžnému pozorovateli jeví jako normální stav, bez nejasností nebo utajovaných údajů a chování lidí, to může pro znalého jedince vypovídat zcela něco jiného, a rozhodně nejen zajímavého. Není všechno zlato, co se třpytí.

Musím však poděkovat všem, se kterými jsem se měl možnost setkat a kteří mi dali možnost nahlédnout i do jiných životů.

„Dobré ráno všem přeji a,“ kapitán Josef Nevím už nestačil nic dalšího vyslovit.

„Dobré ráno ti, chlapče, přeji. A ještě než se svlékneš, můžeš hned přidat příspěvek do kasičky,“ pronesl Pavel Šebestík, jinak náčelník místního oddělení kriminální policie a vyšetřování.

„Pavle, ale já určitě nemám samostatnou stovku,“ snažil se oponovat Josef, šátraje si po kapsách, ze kterých vytáhl jen pětistovku.

„Tak na takový ptáčky jsem tady připravenej, dej ji sem,“ odvětil náčelník a sáhl do stolu, kde měl připravenou ruličku stokorun.

Josef se ošíval a jen do ticha místnosti pronesl: „Ty vole, přece nebudu platit vánoční večírek jenom já.“

„Pane kapitáne, zklidněte hormon. Tady máš čtyři stovky zpět a tu stovku, všichni to vidíte, dávám do kasičky. Chápu, že máš problém se vyznat v hodinách, ale v tom ti nepomůžu. To si budeš muset zajít někam do školky nebo na základku, kde tě to doučí. A osm patnáct není rozhodně osm. A dost. Máme naši pravidelnou čtvrtetní poradu, tak bych se taky rád dostal k řešeným tématům, a nejen trávil čas vysvětlováním pro jednoho opozdilce,“ ukončil svůj proslov náčelník a dále se věnoval probíraným tématům.

„Ten mě sere,“ utrousil si jen pod knír, aby to nebylo příliš slyšet, kapitán Nevím. Chápu, že osm patnáct není osm, nejsem debil, ale stejně jsou takhle hopla jen zbytečnou ztrátou času.

Porada probíhala v navyklém rytmu, kdy jednotliví vedoucí vyšetřovacích skupin hlásili průběh vyšetřování, jejich průběžné výsledky, nové poznatky k vyšetřování, nečekané komplikace a případně požadavky na další útvary. Nic z toho kapitána Nevíma stejně nezajímalo. On s týmem uzavřel poslední případ už minulý týden. To zasloužené volno využíval stejně jako obvykle, když měl volno po ukončení případu, nebo když dostal nařízenou dovolenou. Nicneděláním. Také to bylo na domě, který měl po rodičích, znát. Zahrada byla spíše džunglí a na domě by se také dala trávit spousta času. Ale v tom domě žil hlavně z nostalgie. Od narození zde vyrůstal a už to nechtěl měnit, byť by mu někde na sídlišti bylo rozhodně lépe. Za ten necelý týden alespoň posekal trávu, která byla již notně přerostlá. A křoviňák také něco zvládl. Přečetl si zato další knihy, na které se nedostalo při vyšetřování. Dokonce si přečetl i novou knížku od bráchy,

kteřá mu ležela s věnováním na stole už od Vánoc. Zase o managementu. A že už jich napsal. Musel však uznat, že to není čtení jen pro bílé límečky, že by se v ní mohl najít široký okruh lidiček.

„Tak končím poradou a jsme jinak na příjmu,“ zakončil dnešní sezení náčelník a všichni se začali zvedat od stolu.

Ten rachot židlí kapitána Nevíma vyrušil z rozjímání. Také se zvedl a vyrazil do své kanceláře, kterou téměř týden neviděl. Chtěl odemknout, ale dveře nebyly zamčeny. Prudce je tedy otevřel a vykřikl: „Ty tady mladej děláš co?“

„Dobrý den. Jsem podporučík Marcel Kolář a jsem váš nový parťák,“ odpověděl mladík. Zvedl se od stolu a podával kapitánovi ruku. Ten podanou ruku se zaváháním přijal..

„Ale já jsem si nikoho nežádal, tedy aspoň o tom nevím. A jinak sedíš u stolu Jirky, ten je mým parťákem už nějaký ten pátek. Tak jsem zvědav, kde budeš sedět ty,“ odpověděl kapitán Nevím.

„Víte,“ snažil se vše vysvětlit podporučík Kolář, ale právě v tu chvíli do dveří vstoupil náčelník: „Jak koukám, už jste se seznámili, takže je vše v pořádku.“

„Ty vole jak v pořádku. A Jirka Bornej je vůbec kde. Dnes už tady měl taky být. Děláme spolu už skoro dvacet let a rozhodně nepotřebujeme někoho k sobě. Nebo si myslíš, že máme špatný výsledky, a tak jsi nás chtěl posílit,“ zeptal se kapitán Nevím.

„Ne, ne. Neber to nějak špatně, že bych chtěl kritizovat vaši práci. I když někdy by se vaše metody hodily spíš do nějaký kriminálky z divokýho západu. Ale ty to asi nevíš, protože jak jsi doma, tak se o zbytek světa nestaráš. Což ti neberu. Máš na odpočinek právo. Ale Jirka minimálně pár měsíců do práce nedorazí, a tak jsem požádal o posilu a záskok za Jirku. Tady podporučíka Koláře nám poslali shora,“ snažil se vysvětlovat náčelník.

„Cože? Jak nepřijde. To mám jako na všem dělat sám,“ znovu se tázal kapitán Nevím.

„Josef, do prdele, neso. Kdybys mne nechal domluvit, tak bych ti všecko vysvětlil, ale ty, jak začneš mlít, tak nevidíš neslyšíš. Sedni si už konečně na prdel a zkus chvíli mlčet. Jirka si vyrazil s vnukem na kole na vyjížďku do Jizerek a bohužel se výlet ne úplně vydařil. Dokonce jej musel

odvážet z těch kopců vrtulníků, protože by se k němu jinak nikdo nedostal,“ snažil se vysvětlovat dále náčelník.

„A co mu je, žije,“ snažil se získat další informace hodně zaražený kapitán Nevím.

„Žije, to jo. Ale je neskutečně pomlácenej. Nějaký zlomený žebra, taky navíckrát zlomená noha a asi mu budou muset dávat nověj kloub. Takže podle našeho doktora si pomarodí měsíce, a kdo ví, jak to bude mít s chozením. Tak do terénu se asi hned tak nevydá. Proto je tady mladej podporučík a nesedí na místě Jirkovi, ale teď už na svém. Jirkovy věci jsem nechal zabalit do krabice, jsou ve skladu. Včetně nedopité flašky, o které ty rozhodně nic nevíš, že“ dopovídal náčelník celou anabázi.

„Sakra, takže jako tady mladýho mám zaučovat a chudák Jirka už sem nepříjde. No, to mám teda radost. Nebylo by lepší, abych normálně fungoval sám? Sice mi bude Jirka chybět, ale o to víc bych makal. Věř mi, že to zvládnú sám,“ odpověděl kapitán Nevím.

Náčelník zavrtěl hlavou a rozhodně oponoval: „Tak na to rychle zapomeň. Sám stejně nemůžeš nikam vyjízďet a co mám informace a četl jsem si papíry tady mladýho, tak si myslím, že se vám bude pracovat skvěle a Jirku určitě rychle zastoupí. A kdybyste měli mezi sebou nějaký problémy, tak jsem na jejich řešení tady já. A neblbni, Josefe, děláme spolu už přes třicet let, tak víš, že bych se nikdy nesnažil ti tvoji práci nějak ztěžovat. Tak se doseznamujte, a kdybyste neměli do čeho píchnout, máme tady hromady neuzavřených případů, klidně si nějakej můžete k dořešení vzít.“

„No, na ty jsem tak zvědavěj. A kde vůbec Jirka leží, že bych se za nim zastavil,“ dotázal se zjevně dojatý kapitán Nevím. S Jirkou toho za ta léta prožili hodně, jak v dobrém, tak i špatném. A přestože byl Jirka služebně starší, nikdy mu nevadilo, a to už od samého počátku jejich spolupráce, že mu Josef velel. Každý se sem na kriminálku dostal jinými cestami, ale spolu byli fantastickou dvojicí na řešení průserů světa.

„V Liberci na Traumacentru. Ale i když to bude už skoro týden, tak asi na velký povídání to nebude. No, teď to nevyřešíme. Tak ať se vám spolu hezky spolupracuje, chlapci, a já jdu řešit další povinnosti. Blíží se konec měsíce, a budu zase zavalenej papírama. Ahoj,“ odpověděl náčelník a zmizel za dveřmi.

Kapitán Nevím pustil svoji oblíbenou muziku, vzal si mobil a zmáčkl fotku

svého parťáka. Chvilí bylo ticho a potom se z telefonu ozvalo: „*Volaný účastník je nedostupný. Zkuste ...*“ Odhodil telefon na stůl a začal na netu hledat telefonní číslo na liberecké traumacentrum.

„To jsou elektrikáři,“ zeptal se podporučík Kolář. „Shot in The Dark?“

„Jo, Power Up. Taky jsem si už nemyslel, co odešel Malcolm do rockového nebe a kapela přestala vystupovat, že se ještě nějaké desky dočkám,“ odpověděl kapitán Nevím. „Ty je znáš?“

„Jo. A nejen je. Na týhle muzice jsem vyrůstal a dodnes je mi nejbližší právě song od AC/DC Thunderstruck. To je píseň mého života. Jak táta, tak i strejdové jsou dodnes v srdcích rockeři, i když jsou asi tak ve vašem věku.“

„Počkej, počkej. To jako chceš říci, že jsem starej,“ zareagoval skoro výhružně kapitán Nevím.

Podporučík Kolář se zarazil a omluvil: „To ne. Jen jsem chtěl říci, tak jak to říká táta: jednou rocker, vždycky rocker. A i když si klidně poslechnu i jinou muziku, ta rocková mi stejně koluje v žilách. A to doslova. Protože táta se s mámou potkali na zábavě jedné rockové kapely. Dodnes mají doma starej gramec, a desky, co chodili kupovat na burzy nebo někde pod rukou, když je sem někdo propašoval, si použít.“

„No jo. Desku žádnou moderní technikou nenahradíš. Stejně jako koncert, kde ti to duní uvnitř,“ zasnul se kapitán Nevím a zavzpomínal na svá mladistvá léta, kdy si na těch tancovačkách taky vybíral tu správnou babu. To já mám tři děcka, a přestože to ode mne dostávaly asi tak, jak ty od svých rodičů, nikdo se nepotatil. Ani jeden z nich rock neposlouchá.“

„To je škoda, protože o hodně přichází. I při své práci jsem poznal, že žádný rocker není vůbec rváč, ale naopak jedinec se srdíčkem na tý správný straně,“ žehlil si to podporučík Kolář.

„Tak to si rozhodně musíme tykat, protože si nedovedu představit, že by mi kolega rocker říkal pane kapitáne,“ rezolutně prohlásil Josef, zvedl se od stolu a zamířil ke kolegovi. „Já jsem Josef.“

Překvapený podporučík Kolář, se postavil, podal Josefovi ruku a pronesl: „Já jsem Marcel. Díky.“

„No vidíš, tak jsme se seznámili ještě rychleji, než si vůbec náčelník dovedl představit,“ s úsměvem pronesl Josef. Zasedl a hledal to

telefonní spojení do Liberce, když ho vyrušil telefon na stole: „Kapitán Nevím, slyším.“ Chvilí poslouchal a pokyvoval hlavou. „Jasně. Jedeme tam. Konec. Tak mladej, kromě muziky nás čeká práce. Máme výjezd. Nějaká vražda na Smíchově. Tak jsem zvědavěj, jak se ukážeš. Jestli kromě rockerský duše v tobě dříme ještě i něco jinýho. Jen to nahlásím náčelníkovi a jedem.“

„Tak to bude můj první případ, kdy budu v roli vyšetřovatele a ne jenom poskoka,“ se zjevným potěšením pronesl Marcel.

„To se teprve uvidí,“ zklidnil jeho nadšení Josef.

Za chvíli už nasedali do služební Fabie. Ranní Praha byla jako obvykle úplně zasekaná. V ulicích nekonečné proudy aut a v nich seděl ve většině případů jen jeden člověk. „Nemám vystrčit ven maják,“ zeptal se Marcel.

„Myslíš, že by nám to pomohlo,“ opáčil Josef. „Sice bychom mohli projet přes koleje a být na druhý straně dřív, ale pro ostatní by to bylo více stresující. Mrtví nám určitě nikam neutečou a aspoň budou mít kluci z výjezdovky víc času na základní ohledání a nebudeme se jim tam motat.“

„To je škoda, já jsem si vždycky říkal, jaký to je, když máš absolutní přednost v jízdě a nikdo tě nesmí brzdit,“ smutě zabručel Marcel.

Josef zakroutil hlavou, krátce se podíval na Marcela a konstatoval: „Asi se budeš muset ještě hodně učit, chlapče. To, že mám přednost v jízdě, je sice výhoda, ale jistotu, že projedu bez problému a bez karambolu, mi ta přednost nezaručí. A co že ses rozhodl, že z tebe bude policajt?“

„To mi bylo jasné už od dětství. Sice mi táta říkal, ať jdu studovat něco rozumného a mám se v životě dobře, ale stejně jsem názor nezměnil. Taky ve škole se mi všichni učitelé divili, když jsem chtěl jako premiant jít na Střední policejní školu. Sice známkama jsem premiant byl, ale jinak rebel. Což mi na škole trochu zarazili. Aspoň tedy při studiu a ve výcviku. V patnácti jsem tedy z Vysočiny vyrazil do školy a doma už byl jen minimálně. Ale zase ty výhody města převažovaly.“

„Tos byl jako utrženej ze řetězu,“ zeptal se Josef.

„To ne. Ale nejvíc koncertů je přece tady, v Praze. Ve volnu jsem místo chlastání se spolužáky chodil na brigády a tam si vydělával na koncerty. Taky co jsem v Praze mi moc koncertů těch velkejch kapel neuteklo. Jak

Hlavní osoby v ději detektivky:

Borný Jiří, kolega kapitána Nevíma

Drobná Ivetta, prodavačka, kolegyně pana Chudého ve směně

Horová Anděla, účetní v autobazaru

Hrubý Karel, poručík, šéf výjezdovky

Chlad Tomáš, spolumajitel klenotnictví a autobazaru

Chladová Věra, manželka Tomáše Chlada, majitelka kosmetického salónu Artemis

Chudý Bartoloměj, zavražděný prodavač, vdovec

Kocsis Ivan, spolumajitel klenotnictví a autobazaru

Kolář Marcel, podporučík, kolega kapitána Nevíma

Liška Zdeněk, nadporučík, šéf techniků

Maříková Květoslava, lékařka, patoložka, soudní lékařství

Mladá Jindřiška, sousedka pan Kocsise

Nevím Josef, kapitán kriminálky

Obr Lukáš, nenechavý prodavač

Ondrušík Leopold, starší oběť v klenotnictví, Polda z Pardubic

Ostrá Františka, důchodkyně z domu, kde pan Chudý žil

Palán Ctirad, právní zástupce pana Chlada

Pavčina, asistentka náčelníka,

Skopec Igor, vzorný občan

Slíva, nadstrážmistr, člen sledovacího týmu

Stržil Jindřich, šéf sledovačky

Šebestík Pavel, major, náčelník

Valtíř, podpraporčík, člen sledovacího týmu

Vlčková Kristýna, prodavačka

Voříšek Ivan, prodejce v autobazaru

Vostrá Romana, recepční v kosmetickém salónu

Na závěr si dovoluji poděkovat všem, jež mi umožnili tento příběh vytvořit, aby se mohl dostat k laskavým čtenářům.

A také děkuji Vám, kteří jste dočetli až sem. Ať již se zaujetím, nebo omylem.

Pokud se vám detektivka líbila, nebo i nelíbila, dejte mi prosím vědět. Děkuji.

ludvik.filip@nbqc.cz

Ludvík FILIP

Původní vzdělání SPŠ stavební Brno. Od té doby až do současnosti si prošel různými pozicemi od práce dělníka u lopaty až po pozici nejvyššího představitele organizace. Poznal práci jak dělnickou, tak řídící, ale i druhou stranu mince, tedy jako předseda odborové organizace po roce 1989. V roce 2014 ukončil magisterské vzdělání na VŠFS, kde od stejného roku také přednáší a vede BP a DP. Vším, čím byl, byl rád a z každé pozice si odnesl jen pozitivní zkušenosti, ač sám pesimista. Na svých stránkách má volně k dispozici články, v nichž reaguje na aktuální témata, především z jeho oblasti působení, jež však mají přesah i do běžného života. Detektivka je žánr, který má rád a tak si dovolil po odborných publikacích a dystopickém románu zavítat i do těchto neprobádaných vod.

Základním heslem jeho života je NELHAT, jež platí nejen pro osobní, ale i pro pracovní svět.

Vydání knihy bylo financováno

NBQC
north bohemia quality center

...pro Vás, efektivně[©]

www.nbqc.cz

Další knihy autora

(NE)KVALITA aneb pravdivý příběh kvality

Autoři: Ing. Ludvík FILIP, Ing. Jiří ŠEBESTÍK
Vydavatelství: Mgr. Tomáš Zahradníček – TZ-one
vydána 2.5.2017
ISBN 978-80-7539-049-3 PDF

Průvodce úspěšného manažera (jak se stát nejúspěšnějším v 21. století, a nejen...)

Autor: Ing. Ludvík FILIP

Vánoční dárek široké veřejnosti. Trvale
volně dostupná ze stránek autora. (2018)

Efektivní řízení kvality

Autor: Ing. Ludvík FILIP
Vydavatelství: Pointa Publishing s.r.o., vydána 18.11.2019
ISBN 978-80-907-5305-1 tištěná verze
ISBN 978-80-907-5306-8 ePub
ISBN 978-80-907-5307-5 Mobi
ISBN 978-80-907-5308-2 PDF

Management a kvalita sociálních služeb

Autor: Tým autorů pod vedením Ing. Jiřího Horeckého, Ph. D.,
MBA., prezidenta APSSCR (LF jeden ze spoluautorů)
Vydala Asociace poskytovatelů sociálních služeb ČR (2020)
ISBN 978-80-88361-06-0

Probuzení

Autor: Ludvík FILIP
Vydal Lukáš Vik – E – knihy hned, roku 2021
ISBN 978-80-7536-319-0 (PDF)
ISBN 978-80-7536-318-3 (ePub)

PŘESNÝ ČAS

Ludvík FILIP

Korektury Ing. Jiří ŠEBESTÍK

Vydání první 2025

© Ing. Ludvík Filip

Cover © Ing. Ludvík Filip

© Mgr. Tomáš Zahradníček - TZ-one

ISBN: 978-80-7539-244-2 (ePub verze)

ISBN: 978-80-7539-245-9 (mobi verze)

ISBN: 978-80-7539-246-6 (PDF verze)